

teile ka miikspärrast. Waatke, omma hädda
sees lüksin keigeesmalt teie junkro jure et piddi
teid palluma. Ta lubbas, agga ei teind. Pärrast
siis lüksin teie hopmanni jure, ja pallusin tedda.
Temma ka lubbas, agga ei räkind teile ommeti
mo waewa. Keigewimaks siis tullin teie enne
se jure, ja pallusin teid ennast, ja teie, armo
linne herra, ollete mulle nüüd mahhajätanud
keik minno wõlla.

Sunnistud kirrikominnia.

Üks wagga jummakartlik emma räkis om
ma lastele nenda:

Meie küllas ellas üks lesknaene wie lapsaga.
Temma olli waene inimenne ja toitis ennast
omma kättetõga. Esiotsa lüks tal kaunis hästi
korda. Armas Jummal andis ta piisokesse
põllolappikesse peält talle rohkest, ja mis, peä
le selle, maias weeltarwis, ep olnud temma sest
ki ial hopis ilma. Agga ühhel aastal äppardas
Jummal wilja, ja ka lehm surri ärra. Nüüd
olli waesel emmal, omma wie lapsaga, käl kitz

sas käl, ja ei teädnud ennast, mis sühho panna.
Emma südda lüks wägga kurwaks, ja korra üt
les kannatamatta melest: kerjada ma ei tahha;
tõ ja waew ei maks ennast; mis siis müüd,
kui surra.

Ommast murrest waewatud, istus istme
peäl ja kulis kella küllast, ja armas olli temma
melest sedda kuuldes. Nenda, mõtles, wiaксе
ehk pea mind mahha. Tütrefe tulli tupp, üt
telles: Tubba luakse kella emmale; eks sa ei
lähhä kirriko? Minne ikka, minna kül tänna
jään koi. Sedda lapsokse ütles, sest et emma
õppind kirriko minnema igga pühha pääw, ja
tulli ikka rõõmsama süddamega koi, kui läinud.
Emma mõtles isseenneses: Miks ma siis tän
nage kirriko ei peaks minnema? — et päwad
on pahhad? ollen ommeti läinud, kui par
rem luggu mul olli. Lüks siis, et kül raske süd
damega, ja istus ühhe pida tahha mahha, sest
ta olli häbbi täis omma kurwa näo pärrast.
Lauldi nüüd laulo, agga ei annud südda tem
male laulda; nut agga tulli ta filmi. Öppe
taja räkis Jummal armastusest ning Tem